

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. гр. Хасково, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Гроздан Б. Грозев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Гроздан Б. Грозев Административно
наказателно дело № 20235640200176 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по повод постъпила жалба от А. К. Т. от гр.Хасково, ул.
„*****“ против Наказателно постановление № 22-1253-002152/20.01.2023г. на Началник
група ,сектор Пътна полиция при ОДМВР-Хасково.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което, като
допустима, е приета от съда за разглеждане. Жалбоподателя твърди, че издаденото НП е
неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалните и процесуални
правни норми, като иска съдът да го отмени.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с
адв.П., едовно упълномощен по делото. В съдебно заседание поддържа жалбата, излага
доводи по същество и моли съдът да отмени атакуваното НП. Претендира и за разноски по
делото.

Ответникът по жалбата редовно призован, не изпраща представител в с.з.
,не взема становище по жалбата. С писмото с което е представена преписката моли съда при
отмяна на НП и при прекомерност на разноските да намали техният размер.

По делото е постъпило Писмо с вх. №6106/11.05.2023г. от Началник Сектор „Пътна
Полиция“-Хасково при ОД на МВР-Хасково,с което изпращат заверено копие на писмо с
рег. №125300-1206-1/18.05.2022г.,до жалбоподателя, във връзка с получено уведомление от
Гаранционен фонд,относно служебно прекратената регистрация на МПС.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната
съвкупност, приема за установена следната фактическа обстановка:

С атакуваното в настоящото производство НП на Началник група при
сектор ПП на ОДМВР-Хасково, на основание чл.175, ал.3, предл.1 от ЗДвП на

жалбоподателят е наложено наказание „Глоба „ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. Административно-наказателната му отговорност е ангажирана за това, че на 01.06.2022г. в 12:00ч. в гр.Хасково на бул***** до Агро аптека до номер** управлявал собствения си лек автомобил „****“ с рег.№ ****, негова собственост, като водачът е длъжен преди да започне движение на заден ход да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и няма да създаде опасност за останалите участници в движението с което реализира ПТП с материални щети. След извършена проверка с РСОД 312, се установило, че автомобилът бил със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП от 09.03.2022г. и не бил регистриран по надлежният ред. За горното нарушение на жалбоподателя е съставен АУАН. Същият бил предявен подписан от жалбоподателят и на последният бил връчен екземпляр от акта.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.140, ал.1 от ЗДвП действащ към датата на нарушението – Чл. 140. (1) (Доп. – ДВ, бр. 11 от 2017 г., в сила от 31.01.2017 г., изм., бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.) По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Разпоредбата на чл.175, ал.3, предл.1 от ЗДвП предвижда – ал. (3) (Нова – ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Съдът намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които водят до отмяната на НП. Според съда съвсем ясно и точно е посочена датата на нарушението и мястото на извършването му. Описана е и фактическа обстановка и обстоятелствата при които е извършено това нарушение. Посочено е, че става въпрос за управление от страна на жалбоподателя на лек автомобил, който е със служебно прекратена регистрация, като е посочено на какво основание е станало това прекратяване и кой е собственик на автомобила. Наказателното постановление и АУАН са съставени и съответно издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, по реда на чл.36, ал.2 от ЗАНН, както и в сроковете по ЗАНН.

По същество съдът намира, че безспорно по делото се доказва, че жалбоподателят е управлявал на 01.06.2022г. около 12:00ч. в гр.Хасково на бул.Васил Левски управлявал лек автомобил, негова собственост „****“ с рег.№****, който автомобил след извършена проверка, се установило, че бил със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Това се доказва по безспорен начин от свидетелските показания на двамата разпитани по делото свидетели, които пък освен че са еднопосочни и непротиворечиви, се подкрепят и от събраните писмени доказателства по делото, затова и съдът изцяло ги кредитира. Освен това по въпроса за управлението не се и спори от жалбоподателя. От доказателствата по делото обаче, не се доказва, че собственикът на автомобила е бил уведомен за deregistriрането на автомобила му, поради липсата на застраховка „Гражданска отговорност.

Видно от изисканата от съда справка от ОДМВР-Хасково става ясно, че писмото с което се уведомява собственикът на автомобила, че е прекратена регистрацията на същия е с рег. №125300-1206-1/18.05.2022г., като липсват доказателства това писмо да е връчено на собственика на автомобила. Тоест собственикът не може да се приеме, че е бил уведомен за

прекратената служебно регистрация на автомобила си. Или не е изпълнена процедурата по чл.143, ал.(10) ЗДвП (Нова – ДВ, бр. 102 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) Служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство... Задължението за уведомяването на собственика на МПС произтича и от чл.18б, ал.2, вр.ал.1, т.8 от НАРЕДБА № 1-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.)

-чл.18б, Ал.1,т.8– т.8. (нова – ДВ, бр. 30 от 2016 г., изм., бр. 62 от 2017 г., в сила от 1.08.2017 г.) по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд;

– чл.18б, ал.2 - (2) (Изм. – ДВ, бр. 30 от 2016 г.) При прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра.

Или след като собственикът не е уведомен, няма как да знае, че автомобилът, му е с прекратена регистрация и съответно да не управлява автомобила. Административно наказателната отговорност се ангажира при доказано административно нарушение, което изисква да е установено от фактическа страна деянието (действие или бездействие), от обективна страна да е доказана неговата противоправност (обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение), от субективна страна да е налице вина на дееца във връзка с установен правнорелевантен резултат и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. Само и единствено при установяване на всички елементи на нарушението от обективна и от субективна страна може да се приеме, че законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на наказаното лице. Настоящият случай не е такъв както вече бе отбелязано по-горе. Макар от обективна страна да е налице нарушение на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, то по делото не се доказва състава на нарушението да е осъществен и от субективна страна от жалбоподателя.

За да е налице нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, за което да може надлежно да се наложи наказание по чл. 175, ал.3, пр.1-во от ЗДвП, е необходимо водачът на автомобила да е знаел, че към датата на деянието управляваното от него моторно превозно средство не е регистрирано по надлежния ред. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателният кодекс, доколкото в този закон не е предвидено друго. Действително, обратно на правилото съдържащо се в чл. 11, ал.4 от НК, според разпоредбата на чл. 7, ал.2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. При което, дори да би могло да бъде игнорирано правилото, че непредпазливостта следва задължително да бъде посочена в състава на нарушението и че отсъствието на признаци относно вината в последния означава, че се касае за умишлено деяние, то не би могло да се игнорира трайно закрепеното в съдебната теория и практика виждане, че формалните престъпления, а по силата на чл. 11 от ЗАНН и формалните нарушения, каквото по естеството си е и нарушението по чл. 175, ал.3, пр. 1 -во от ЗДвП, могат да бъдат извършени само умишлено и то при форма на вината пряк умисъл. Това виждане произтича от определението на понятието за непредпазливост, дадено в чл.11, ал.3 от НК, според който деянието е такова, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е

предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Престъпните последици(престъпен резултат) представляват съставомерния резултат от деянието - поставяне в опасност или действително увреждане, който следва да е посочен в състава на нарушението(престъплението), а съответно такъв елемент в състава си могат да включват само и единствено резултатните деяния. Формалните такива са на просто извършване и те се довършват със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние. Настоящия случай е именно такъв, тъй като в чл. 174, ал.3 от ЗДвП е описано формално нарушение, в чийто състав не е визиран престъпен резултат(изменение на обективната действителност,което трябва да настъпи като следствие от изпълнителното деяние). Съответно същото може да се извърши само при условията на пряк умисъл. Прекият умисъл предполага дееца да съзнава всички елементи от обективната страна на състава на престъплението (нарушението) - в случая, че МПС-то е с прекратена регистрация от определена дата, респ. и че към датата на управлението му то не е регистрирано по надлежния ред. Липсата на знание за който и да е от обективни признаци на състава на престъплението (нарушението) изключва умисъла за извършването му.

В случая регистрацията на автомобила е била прекратена служебно на основание чл. 143, ал.10 от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство.

Т.е. прекратяването на регистрацията на автомобила в тази хипотеза не настъпва автоматично ex lege по силата на закона при несклучване на застраховка "Гражданска отговорност" или при изтичане срока такава да бъде сключена. Прекратяване на регистрацията се извършва фактически от компетентно длъжностно лице след уведомяването му от ГФ, че е налице предвидената в нормата на чл. 574, ал.1 от КЗ хипотеза и след като за целта се извърши отбелязване в автоматизираната информационна система.

Собственикът на автомобила няма как да знае кога ще настъпи това уведомяване, респективно ще бъде прекратена регистрацията на автомобила. Именно поради това законът е предвидил той да бъде уведомен за извършеното прекратяване на регистрацията, от който момент той е длъжен да знае, че при управление на превозното средство с прекратена регистрация осъществява състав на административно нарушение. В този смисъл е и изричното правило на чл. 186, ал.2 от приложимата Наредба № 1-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

В конкретния случай в представените с административнонаказателната преписка доказателства, не са приложени такива, от които да се установи по безспорен начин, че собственикът на МПС е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС, а тъкмо обратно, органът сам заявява, **че това не е сторено, или по-скоро следва да се предполага че е сторено**, каквото задължение му е вменено чрез разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Тоест няма как и третото лице в случая жалбоподателят да знае за прекратената регистрация на управляваният от него автомобил. От представените от наказващият орган доказателства обаче не може да се направи и не се доказва изрично уведомяване на конкретна дата на собственика на автомобила, за това, че регистрацията на последния е прекратена.

Следователно преки доказателства, или верига от косвени доказателства, от които може да бъде направен единствен, непротиворечив и категоричен извод относно виновността на дееца и конкретно, че на санкционираното лице към датата на твърдяното нарушение е било известно, че регистрацията на управляваното от него м.п.с. е била служебно прекратена по делото не са налице. При липса на законова възможност деецът да извърши процесното нарушение при форма на вина непредпазливост, то дали

санкционираният е имал възможност да провери знака по чл. 487 от КЗ и дали е проявил небрежност като не е сторил това, е ирелевантно обстоятелство за преценка субективната страна на деянието по чл. 174, ал.3, пр.1-во от ЗДвП. **Както вече се посочи последното може да се осъществи само при условията на пряк умисъл.** Изложеното води на извода, че по делото не е налице надлежно доказване на виновно поведение от страна на жалбоподателя касателно вмененото му нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. поради това и НП ще следва да се отмени.

Горните изводи на съда се подкрепят и от цялата практика на съдилищата в това число и на ВКС във връзка с престъпленията по чл.345, ал.2 от НК и Особените мнения на съдия Ц. Д. в много решения на Адм.С-Хасково.

В подкрепа на горните мотиви е и Тълкувателно постановление №2 /05.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС в което изрично се приема, че не се наказва с предвиденото в чл.175, ал.3 от ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл 143, ал.10 от ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на МПС.

С оглед правната квалификация на нарушението в НП, правилно е била приложена санкционната норма на чл.175, ал.3 от ЗДвП и правилно наказанията са определени в минималният им размер, до колкото няма изложени мотиви за отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства. Това е валидно при положение, че нарушението по чл.140, ал.1 от ЗДвП беше доказано.

Съгласно чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК, поради което на жалбоподателя, се следва адвокатско възнаграждение с оглед изхода на делото. С оглед представеното пълномощно по делото и договора за правна помощ, се установява, че се касае за заплатен от жалбоподателя адвокатски хонорар в размер на 600 лева. Последната сума е дори под минимума на размерите определени в Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно последната наредба в чл.18, ал.2 се предвижда заплащане на разноски за всяка наложена глоба, санкция или обезщетение. В случая за наложената глоба от 200 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е 400 лева, което се определя на осн.чл.18, ал.2,вр.чл.7, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и отделно на осн.чл.18, ал.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 се предвижда минимално възнаграждение от 500 лева. Тоест в случая минималното възнаграждение по Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е общо в размер на 900 лева. Заплатеното такова и претендирано по делото е 600 лева, поради което и съдът намира, че следва да се присъдят разноски в заплатеният размер от 600 лева.

Мотивиран така, Хасковският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-1253-002152/20.01.2023г. на Началник група ,сектор Пътна полиция при ОДМВР-Хасково.

ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково да заплати на А. К. Т. ЕГН*****, от гр.Хасково, ул. „*****, сумата в размер на 600лв. - адвокатско възнаграждение за защита пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: ^{/п/ не се чете-.} Вярно с оригинала!
Секретар: Г.С.